

SOPHIE BEKKERING

van 9 juni tot 4 september 2011

Het oudste doek van Sophie Bekkering in de tentoonstelling opgenomen, *Sparretje*, dateert uit 2005. Terwijl het net als het recentere werk een landschap is, ademt het niettemin een heel andere sfeer. *Sparretje* heeft op de achtergrond een donkere vlek waartegen de lichtende boom waarnaar het schilderij genoemd is, zich aftekent.

Deze spar vangt alle licht, licht dat hij op zijn beurt over de open plek in het bos uitstraalt. Bij nader toezien blijkt de genoemde vlek de stam van een veel massievere boom te zijn, een oude taxus. Met dergelijke contrasterende aanwezigheid wordt een spanning opgebouwd die in de schilderijen die erna komen definitief in het voordeel van het licht beslecht lijkt te zijn. En meteen komt meer openheid en ruimte in de doeken, worden de landschappen weidser. Hiermee eindigt tevens een reeks werken die een min of meer geïsoleerde boom, een beuk met dikke stam en lage takken, laten zien – alsof hij niet in staat is een hem geschikte vorm te vinden, het hem niet lukt een opwaartse structuur aan te nemen. Van dergelijke bijna gepersonifieerde bomen, hun armen horizontaal uitslaand en getourmenteerd, wordt afscheid genomen om voortaan in de berglandschappen ademruimte te creëren.

Dit nivelleert de doeken van Sophie Bekkering niet, zwakt ze zeker niet af; hun kracht wordt aangedragen door het overweldigende van de bergen en daar valt steeds iets te bedwingen, te veroveren en te bevechten, in evenwicht te houden of te brengen. Maar anders dan in het vroegere werk, gaan ze niet meer in tegen een soort van duisternis, maar poneren ze zich affirmatief. Het is alsof na de winter het leven in de lente opnieuw ontluikt en door bijzondere kleuren in de natuur aan te brengen, deze van hernieuwde kracht en vitaliteit voorziet.

De berglandschappen zijn vanuit de herinnering eraan geschilderd – ook al worden kiekjes ter plekke genomen soms als geheugensteun gebruikt. Zo komt er veel in samen: de overweldiging van het landschap, de stemming waarin de kunstenaar er toen verkeerde, de indrukken en diverse kunstzinnige associaties opgeroepen door de streek van Giovanni Segantini, door de geboortegrond van de kunstenaarsfamilie Giacometti en waar Ernst Ludwig Kirchner zijn buitenverblijf had. In dit alles laat de kunstenaar zich opnemen om het later, in haar atelier, te ordenen en een plaats, ja vorm te geven en met kleur te bekrachtigen. Het worden zinderende doeken. De bomen baden in dit veelzijdig licht; als personages nestelen ze zich – en in het meest recente werk duiken gebouwen op om er hun plek te zoeken en de sfeer en de stemming een meer menselijke verankering te geven. Met dit alles creëert de kunstenaar een zelf opgeroepen milieu met sterke referenties, waarmee ze zich omgeeft; om de kijker vervolgens uit te nodigen er zich eveneens in op te laten nemen.

Zoiets met schilderkunst te bewerkstelligen, vraagt grote zorgvuldigheid en geconcentreerd werken. Kleuren spelen een essentiële rol: hoe ze zich manifesteren, schakeringen maken en zich uitgebalanceerd tegenover elkaar aftekenen. Om de vitaliteit haar expressie in een zekere onrust, of dynamische rust te laten vinden, heeft Sophie Bekkering de rust en de teruggetrokkenheid van haar atelier nodig. Alsof ze haar atelier bekleedt met deze landschappen om er volledig in opgenomen te raken: een omgeving opdat ze dit met ieder afzonderlijk schilderij kan bewerkstelligen.

Waar is de lichtende spar gebleven – toen nog met een verkleinwoord aangeduid omdat hij overweldigd, door duisternis dreigde te worden opgeslokt? Thans lijkt hij geheel opgelost,

maar als een vruchtbare kiem te functioneren. Zinderend aanwezig als een mengeling van onbestemd verlangen en een op de loer liggende zwaarmoedigheid.

De tekeningen van de kunstenaar, in combinatie met schilderijen in de Aula van de Universiteit te zien, zijn zonder pretentie. Als registraties van onderdelen uit een groter geheel, vormen ze geconcentreerde levendigheid en komen ze energiek over. Hun afgelijnd worden door een brede witte boord en een lijst zorgt ervoor dat ze niet vervluchtigen en hun intensiteit niet verstrooid raakt. Ze vibreren in hun zwart-witte schakering.

English

The oldest canvas by Sophie Bekkering in the exhibition, *Sparretje*, dates from 2005. While just like the more recent work it is a landscape, it nevertheless exudes a completely different atmosphere. In the background, Spruce has a dark spot against which the shining tree after which the painting is named can be seen.

This spruce catches all the light, light that it in turn radiates over the clearing in the forest. On closer inspection, the spot turns out to be the trunk of a much more massive tree, an old yew. With such a contrasting presence, a tension is built up that seems to be definitively settled in favour of the light in the paintings that follow. And immediately more openness and space comes into the canvases, the landscapes become more expansive.

This also ends a series of works that show a more or less isolated tree, a beech with a thick trunk and low branches - as if he is unable to find a form that suits him, he does not succeed in adopting an upward structure. Such almost personified trees, their arms stretched out horizontally and tormented, are said goodbye in order to create breathing space in the mountain landscapes from now on.

This does not level or weaken Sophie Bekkering's canvases; their strength is provided by the overwhelming of the mountains and there is always something to conquer, conquer and fight, balance or bring to bear. But unlike in the earlier work, they no longer go against a kind of darkness, but assert themselves affirmatively. It is as if, after the winter, life reawakens in spring and provides nature with renewed strength and vitality by applying special colours to it.

The mountain landscapes are painted from memory - even if snapshots taken on the spot are sometimes used as a reminder. Much comes together in this way: the overwhelming landscape, the mood the artist was in at the time, the impressions and various artistic associations evoked by Giovanni Segantini's region, the birthplace of the Giacometti family of artists and where Ernst Ludwig Kirchner had his country house. The artist allows herself to be absorbed into all of this in order to later, in her studio, organise it and give it a place, yes, shape and reinforce it with colour. They become sweltering canvases. The trees bathe in this multifaceted light; they nestle like characters - and in the most recent work buildings emerge to find their place and to give the atmosphere and mood a more human anchoring. With all this, the artist creates a self-evoked environment with strong references, with which she surrounds herself; and then invites the viewer to be absorbed into it as well.

Achieving something like this with painting requires great care and concentration. Colours play an essential role: how they manifest themselves, make shades and balance themselves against each other. In order for the vitality of her expression to find a certain restlessness, or dynamic tranquillity, Sophie Bekkering needs the peace and retreat of her studio. It is as if she

clad her studio with these landscapes in order to become fully absorbed in them: an environment so that she can achieve this with each individual painting.

Where has the shining fir gone - at the time still indicated with a diminutive because it was in danger of being overwhelmed, swallowed up by darkness? Now it seems to have completely dissolved, but to function as a fertile germ. Blisteringly present as a mixture of indefinable desire and a lurking melancholy.

The artist's drawings, in combination with paintings on display in the University's Aula, are unpretentious. As registrations of parts of a larger whole, they form concentrated liveliness and come across as energetic. They are delineated by a wide white border and a frame ensures that they do not volatilize and their intensity is not scattered. They vibrate in their black and white shades.